

Algga Egiptusse rahvas uskusi sedda, et
innimesse hing, kui ihhust lahkeb, peab
ühhe ehk teise ellaja, ja ikka ühhe ellaja
seest teise sisse minnema, kunni, kui saab
nenda kolm tuhat aastat mitme ellaja sees
ellanud, wimaks jälle omma innimesse ih-
huse taggasi tulleb, mis temmal enne jo-
lli. Kui siis teistkorda sureb, siis peab
wast taewa ehk iggawesse hukatusse paika
minnema, kui polle weelgi pattust põõrnud.
Sest se siis ka tulli, et sedda ei tahtnud
sallida, et surno kehhad piddiwad sama
ärramäddanema, waid et neid kange-
noutu mäddanemisse eest koggoni hoida;
sest ka surnokehade woidminne ülle Egiptu-
susse Ma prugitawaks olli.

Woidmisse pruuk olli kolmesuggune, sed-
da möda, kuida legi joudis omma surno
pärast rohkeimat ehk wähhemat kullutust
tehha. Mis rikka ja suurt suggu rahwa
surnud ollid, nendega tehti sedda wisi: Üks
raudkook aeti ninna sõõrmist pea sisse; pea
aio tommati wälja, ja pealu täideti jälle

kalli salwide ja rohtudega ärra. Siis kõht
leigati külle poolt ühhe tärnawa kinnwiga
lahti; keik sisifond, maggo, soled, kopsud,
maksad ja südda woeti kättega seest wälja,
rogiti puhtaks, pesti palmpu winaga ärra
ja pandi jälle keik kehha sisse paigale. Sai
se keik tehtud sanud, siis pannid keik se
kehha kange salpeetri lehhelisse sisse, otsego
sola, kust tedda wast 70 päwa pärast
jälle wõhjawõtsid. Siis wast hakkati ted-
da diete woidma. Keik kehha täideti seest
mitmesugguse kalli waigoga, salwiga ja
rohtudega ärra; wimaks õmmeldi, kust olli
lahti leigatud, jälle kinni. Mõud olli wal-
mis woitud. Siis pannid surnute sargi
selga, mähkisid kehha ümber, seedriwaigo
ja kalli salwide sisse kastetud laia poom-
willast ehk linnast paela, otsego mähkne
wõõd. Jalge ja kätte ümber aeti sedda
paela mitto korda peälakutta, ja wimaks
mähhiti keik kehha kokko, et kui lapske
mähkmes kinni olli. Meid mähkmewõtsid
tarwitati nenda paljo, et neid ühhe surno